

משנה - בכורות

• [פרק א](#) • [פרק ב](#) • [פרק ג](#) • [פרק ד](#) • [פרק ה](#) • [פרק ו](#) • [פרק ז](#) • [פרק ח](#) • [פרק ט](#)

[פרק א](#)

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)

[פרק ב](#)

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#)

[פרק ג](#)

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#)

[פרק ד](#)

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה י](#)

[פרק ה](#)

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#)

[פרק ו](#)

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה י](#) [משנה יא](#) [משנה יב](#)

[פרק ז](#)

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)

[פרק ח](#)

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה י](#)

פרק ט

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#)

א

פרק

א

משנה

-

א

פרק

הלוקח עבר חמורו של נכרי, והמוכר לו אף על פי שאינו רשאי, והמשתתף לו, והמקבל ממנו, והנותן לו בקבלה **{א}**, פטור מן הבכורה, שנאמר (במדבר ט, ב) וְיִשְׂרָאֵל, אֲבָל לֹא בְאַחֲרֵימָם. כֹּהֲנִים וְלוֹיִם פְּטוּרִין מִקָּל וְחֹמֶר, אִם פְּטוּרֵי שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר **{ה}**, דִּין הוּא שֶׁיִּפְטְרוּ שֶׁל עֶצְמוֹן:

ב

משנה

-

א

פרק

פְּרָה שֶׁיִּלְדָה כְּמִין חֲמוֹר, וְחֲמוֹר שֶׁיִּלְדָה כְּמִין סוּס **{ז}**, פְּטוּר מִן הַבְּכוּרָה, שֶׁנֶּאֱמַר פֶּטֶר חֲמוֹר פֶּטֶר חֲמוֹר, שְׁנֵי פְעָמִים, עַד שֶׁיְהֵא הַיֹּלֵד חֲמוֹר וְהַיֹּלֵד חֲמוֹר. וּמָה הֵם בְּאֶכִילָה. בְּהֵמָה טְהוֹרָה **{ט}** שֶׁיִּלְדָה כְּמִין בְּהֵמָה טְמֵאָה, מִתֵּר בְּאֶכִילָה. וּטְמֵאָה שֶׁיִּלְדָה כְּמִין בְּהֵמָה טְהוֹרָה, אֲסוּר בְּאֶכִילָה, שֶׁהַיּוֹצֵא מִהֵטְמָא, טְמֵא. וְהַיּוֹצֵא מִן הַטְּהוֹר, טְהוֹר. דָּג טְמֵא שֶׁבִלַע דָּג טְהוֹר, מִתֵּר בְּאֶכִילָה. וְטְהוֹר שֶׁבִלַע דָּג טְמֵא, אֲסוּר **{יב}** בְּאֶכִילָה, לְפִי שֶׁאִינוֹ גְדוּלְיוֹ:

פרק א - משנה ג

חמור שלא בכרה, וילדה שני זכרים, נותן טלה אחד לפהו. זכר ונקבה, מפריש טלה אחד לעצמו. שתי חמורים שלא בכרו, וילדו שני זכרים, נותן שני טללים לפהו. זכר ונקבה, או שני זכרים ונקבה, נותן טלה אחד לפהו. שתי נקבות וזכר או שני זכרים ושתי נקבות, אין פאו לפהו פלום:

פרק א - משנה ד

אחת בכרה ואחת שלא בכרה וילדו שני זכרים **(יח)**, נותן טלה אחד לפהו. זכר ונקבה, מפריש טלה אחד לעצמו, שנאמר **(יט)** (שמות לד), ופטר חמור תפדה בשה, מן הכבשים ומן העזים, זכר ונקבה, גדול וקטן, תמים ובעל מום **(כ)**. ופודה בו פעמים הרבה **(כא)**. נכנס לדיר להתעשר. ואם מת, נהנים בו:

פרק א - משנה ה

אין פודים לא בעגל, ולא בחיה, ולא בשחוטא, ולא בטורפה, ולא בכלאים, ולא בכוי **(כד)**. רבי אלעזר מתיר בכלאים מפני שהוא שיה, ואוסר בכוי מפני שהוא ספק. נתנו לפהו, אין הכהו רשאי לקימו עד שיפריש שיה תחתיו:

פרק א - משנה ו

המפריש פדיון פטר חמור ומת, רבי אליעזר אומר, חיבין באחריותו, כחמש סלעים של בן. וחכמים אומרים, אין חיבין באחריותו, כפדיון

מעשר שני. העיד רבי יהושע ורבי צדוק על פדיון פטר חמור שמת, שאין כאן לפהו פלוס. מת פטר חמור, רבי אליעזר אומר, יקבר, ומתבר בהנאתו של טלה. וחכמים אומרים, אינו צריך להקבר, והטלה לפהו:

פרק א - משנה ז

לא רצה לפדותו [ז], עורפו בקופיץ מאחריו וקוברו. מצות פדיה קודמת למצות עריפה, שנאמר (שמות יג), ואם לא תפדה וערפתו. מצות יעידה קודמת למצות פדיה, שנאמר (שם כא), אשר לא יעדה והפדה. מצות יבוס קודמת למצות חליצה, בראשונה, שהיו מתכוננין לשם מצוה. ועכשיו שאין מתכוננין לשם מצוה, אמרו מצות חליצה קודמת למצות יבוס. מצות גאלה באדון הוא קודם לכל אדם, שנאמר (ויקרא כז), ואם לא יגאל ונמכר בערפו:

פרק ב

פרק ב - משנה א

הלוקח עבר פרתו של נכרי, והמוכר לו אף על פי שאינו רשאי, המשתתף לו, והמקבל ממנו, והנותן לו בקבלה, פטור מן הבכורה, שנאמר (במדבר ג), בישראל, אבל לא באחרים. פהנים ולוים חגיבין [א]. לא נפטרו מבכור בהמה טהורה, (ולא נפטרו) אלא מפדיון הבן ומפטר חמור:

פרק ב - משנה ב

כָּל הַקְּדָשִׁים שֶׁקָּדַם מוֹם קְבוּעַ לְהַקְדֵּשׁוֹ, וְנִפְדּוּ, חַיִּבִים בְּבִכּוּרָה וּבִמְתָנּוֹת, וְיוֹצְאִין לְחֵלִין לְגִזְזוֹ וּלְהַעֲבֹד, וְיִלְדּוּ וְחִלְבּוֹ מִתֵּר לְאַחַר פְּדִיוֹנוֹ, וְהַשּׁוֹחֲטִין בְּחוּץ פֶּטוּר, וְאִין עוֹשִׂים תְּמוּרָה, וְאִם מִתּוֹ יִפְדּוּ, חוּץ מִן הַבְּכוֹר וּמִן הַמַּעֲשֵׂר:

פרק ג - משנה ג

כָּל שֶׁקָּדַם הַקְּדָשׁ אֶת מוֹמּוֹ, אוֹ מוֹם עוֹבֵר לְהַקְדֵּשׁוֹ, וְלְאַחַר מִכָּאן נוֹלָד לָהֶם מוֹם קְבוּעַ (וְנִפְדּוּ), פֶּטוּרִין מִן הַבְּכוּרָה וּמִן הַמְּתָנּוֹת, וְאִין יוֹצְאִין לְחֵלִין לְגִזְזוֹ וּלְהַעֲבֹד, וְיִלְדּוּ וְחִלְבּוֹ אֶסוּר לְאַחַר פְּדִיוֹנוֹ, וְהַשּׁוֹחֲטִין בְּחוּץ חַיִּב, וְעוֹשִׂין תְּמוּרָה, וְאִם מִתּוֹ יִקְבְּרוּ:

פרק ד - משנה ד

הַמְּקַבֵּל צֹאן בְּרֶזֶל מִן הַנֶּכְרִי, וְלָדוֹת פֶּטוּרִין **[ג]**, וְיִלְדֵי וְלָדוֹת חַיִּבִין. הַעֲמִיד וְלָדוֹת תַּחַת אֲמוֹתֵיהֶם, וְלָדֵי וְלָדוֹת פֶּטוּרִין, וְיִלְדֵי וְלָדֵי וְלָדוֹת חַיִּבִין. רֶבֶן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, אֶפְלוּ עַד עֲשָׂרָה דוֹרוֹת, פֶּטוּרִין, שֶׁאַחֲרֵיהֶן לְנֶכְרִי:

פרק ה - משנה ה

רַחֵל שֶׁיִּלְדָּה כְּמִין עִז, וְעִז שֶׁיִּלְדָּה כְּמִין רַחֵל, פֶּטוּר מִן הַבְּכוּרָה. וְאִם יֵשׁ בּוֹ מִקְצֵת סִימָנוֹ, חַיִּב **[ו]**:

פרק ב - משנה ו

רחל שלא בכרה וילדה שני זכרים ונצאו שני ראשיהן כאחד, רבי יוסי הגלילי אומר, שניהן לפהו. שְנַאמַר (שמות יג), הזכרים לה'. וחכמים אומרים, אי אפשר, אלא אחד לו ואחד לפהו. רבי טרפון אומר, הפהו בורר לו את היפה. רבי עקיבא אומר, משמנים ביניהן, והשני ירעה עד שישתאב. וחיב במתנות **ח**. רבי יוסי פוטר. מת אחד מהן, רבי טרפון אומר, יחלוקו. רבי עקיבא אומר, המוציא מחברו עליו הראיה. זכר ונקבה, אין כאן לפהו כלום:

פרק ב - משנה ז

שתי רחלות שלא בכרו, וילדו שני זכרים, נותן שניהם לפהו. זכר ונקבה, הזכר לפהו. שני זכרים ונקבה, אחד לו ואחד לפהו. רבי טרפון אומר, הפהו בורר **יב** לו את היפה. רבי עקיבא אומר, משמנים ביניהן, והשני ירעה עד שישתאב. וחיב במתנות. רבי יוסי פוטר. מת אחד מהן, רבי טרפון אומר, יחלוקו. רבי עקיבא אומר, המוציא מחברו עליו הראיה. שתי נקבות וזכר, או שני זכרים ושתי נקבות, אין כאן לפהו כלום:

פרק ב - משנה ח

אחת בכרה ואחת שלא בכרה וילדו שני זכרים, אחד לו ואחד לפהו. רבי טרפון אומר, הפהו בורר **יג** לו את היפה. רבי עקיבא אומר, משמנין ביניהן, והשני ירעה עד שישתאב. וחיב במתנות. רבי יוסי פוטר, שהיה רבי יוסי אומר, כל שחליפיו ביד פהו, פטור מן המתנות. רבי מאיר מחיב. מת אחד מהן, רבי טרפון אומר, יחלוקו. רבי עקיבא אומר, המוציא מחברו עליו הראיה. זכר ונקבה, אין כאן לפהו כלום:

פרק ב - משנה ט

יוצא דפון והבא אחריו, רבי טרפון אומר, שניהם ירעו עד שיסתאבו ויאכלו במומן לבעלים. רבי עקיבא אומר, שניהן אינן בכור, הראשון משום שאינו פטר רחם, והשני משום שקדמו אחר:

פרק ג

פרק ג - משנה א

הלוקח בהמה מן הנכרי ואין ידוע אם בכרה ואם לא בכרה, רבי ישמעאל אומר, עז בת שנתה ונדאי לפהו, מכאן ואילך ספק [א]. רחל בת שתים ונדאי לפהו, מכאן ואילך ספק. פרה וחמור בנות שלש ונדאי לפהו, מכאן ואילך ספק. אמר לו רבי עקיבא, אלו בולד בלבד בהמה נפטרת, הנה כדבריד, אלא אמרו, סימן הולד בבהמה דקה, טנוף. ובגסה, שליא. ובאשה, שפיר ושליא. זה הפלל, כל שידוע שבכרה, אין פהו פלוס. וכל שלא בכרה, הרי זה לפהו. אם ספק, יאכל במומו לבעלים. רבי אליעזר בן יעקב אומר, בהמה גסה ששפעה חררת דם, הרי זו תקבר, ונפטרה [ג] מן הכבורה:

פרק ג - משנה ב

רבן שמעון בן גמליאל אומר, הלוקח בהמה מניקה מן הנכרי, אינו חושש שמא בנה של אחרת הנה. נכנס לתוך עדרו וראה את המבפירות מניקות ואת שאינן מבפירות מניקות, אינו חושש שמא בנה של זו בא לו אצל זו, או שמא בנה של זו בא לו אצל זו:

פרק ג - משנה ג

רבי יוסי בן משלם אומר, השוחט את הבכור, עושה מקום בקופיץ מכאן ומכאן ותולש השער, ובלבד שלא יזיזנו ממקומו [ז]. וכן התולש [ח] את השער לראות מקום המום:

פרק ג - משנה ד

שער בכור בעל מום שנשר והניחו בחלון ואחר כך שקטו, עקביא בן מהללאל מתיר, וחכמים אוסרין, דברי רבי יהודה. אומר רבי יוסי, לא בזה התיר עקביא, אלא בשער בכור בעל מום שנשר והניחו בחלון ואחר כך מת, בזה עקביא בן מהללאל מתיר, וחכמים אוסרין. הצמר המדביל בבכור, את שהוא נראה מן הגזה, מתר. ואת שאינו נראה מן הגזה, אסור:

פרק ד

פרק ד - משנה א

עד כמה ישראל חייבים להטפל בבכור. בבהמה דקה, עד שלשים יום. ובגסה, חמשים יום. רבי יוסי אומר, בדקה שלשה חודשים [ד]. אומר לו הפהו בתוך זמן זה תנהו לי, הרי זה לא יתנו לו. אם היה בעל מום, אומר לו תן לי שאוכלנו, מתר. ובשעת המקדש, אם היה תמים, אומר לו תן לי שאקריבנו, מתר. הבכור נאכל שנה בשנה בין תמים בין בעל מום, שנאמר (דברים טו), לפני ה' אלהיך תאכלנו שנה בשנה [ה]:

פרק ד - משנה ב

נולד לו מום בתוך שנתו [ו], מתר לקימו כל שנים עשר חדש. לאחר שנתו, אינו רשאי לקימו אלא עד שלשים יום [ז]:

פרק ד - משנה ג

השוחט הבכור ומראה את מומו, רבי יהודה מתיר. רבי מאיר אומר, הואיל והוא נשחט שלא על פי ממחה [ט], אסור:

פרק ד - משנה ד

מי שאינו ממחה וראה את הבכור ונשחט על פיו, הרי זה יקבר, וישלם מביתו. דן את הדין, זכה את החיב וחיב את הזכאי, טמא את הטהור וטהר את הטמא, מה שעשה עשוי וישלם מביתו. ואם היה ממחה לבית דין, פטור מלשלם. מעשה בפרה שנטלה האם שלה, והאכילה רבי טרפון לכלבים, ובא מעשה לפני חכמים והתירוה. אמר תודוס הרופא, אין פרה וחזירה יוצאה מאלכסנדריא עד שהם חותכין את האם שלה, בשביל שלא תלד. אמר רבי טרפון, הלכה חמורא טרפון. אמר לו רבי עקיבא, רבי טרפון, פטור אפה, שאתה ממחה לבית דין, וכל הממחה לבית דין פטור מלשלם:

פרק ד - משנה ה

הנוטל שכרו להיות רואה בכורות, אין שוחטין על פיו, אלא אם כן היה ממחה כאילא ביבנה, שהתירו לו חכמים להיות נוטל ארבעה אסרות

בְּבַהֲמָה דָקָה, וְשֵׁשֶׁה בַּגָּסָה, בֵּין תַּמִּים בֵּין בַּעַל מוּם:

פרק ד - משנה ו

הַנוֹטֵל שְׂכָרוֹ לְדוֹן, דִּינָיו בְּטָלִים **{ו}**. לְהַעֲיֵד, עֲדוּתָיו בְּטָלִין. לְהִזּוֹת וּלְקַדְּשׁ, מִיָּמָיו מִי מַעֲרָה **{כא}** וְאֶפְרוֹ אֶפְרָה מְקַלָּה. אִם הָיָה לָהּ וְטַמְאָהּוּ **{כב}** מִתְרוֹמְתוֹ, מֵאֲכִילוֹ וּמִשְׁקוֹ וְסָכוֹ. וְאִם הָיָה זָקוֹ, מִרְכִּיבוֹ עַל הַחֲמוֹר. וְנוֹתֵן לוֹ שְׂכָרוֹ כַּפּוֹעֵל:

פרק ד - משנה ז

הַחֲשׂוֹד עַל הַבְּכוֹרוֹת, אֵין לוֹקַחִין מִמֶּנּוּ בְּשֵׁר צְבָאִים וְלֹא עוֹרוֹת שְׂאִינָן עֲבוּדִין. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, לוֹקַחִים מִמֶּנּוּ עוֹרוֹת שֶׁל נִקְבָּה, וְאֵין לוֹקַחִין מִמֶּנּוּ צֶמֶר מְלָבָן וְצוּאִי, אֲבָל לוֹקַחִין מִמֶּנּוּ טוּוֹי וּבְגָדִים **{כו}**:

פרק ד - משנה ח

הַחֲשׂוֹד עַל הַשְּׂבִיעִית אֵין לוֹקַחִין מִמֶּנּוּ פִּשְׁתָּן **{כז}** וְאֶפְלוֹ סָרְקָה, אֲבָל לוֹקַחִין מִמֶּנּוּ טוּוֹי וְאֶרֶיג **{כח}**:

פרק ד - משנה ט

הַחֲשׂוֹד לְהִיּוֹת מוֹכֵר תְּרוּמָה לְשֵׁם חֲלִין, אֵין לוֹקַחִין מִמֶּנּוּ אֶפְלוֹ מִים אוֹ מֶלַח, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, כֹּל שֵׁשֶׁשׁ **{כט}** בּוֹ זָקָת **{ל}** תְּרוּמוֹת

ומעשרות {לא}, אין לוקחין ממנו:

פרק ד - משנה י

החשוד על השביעית, אינו {לב} חשוד על המעשרות. החשוד על המעשרות, אינו חשוד על השביעית. החשוד על זה ועל זה, חשוד על הטהרות. ויש שהוא חשוד על הטהרות, ואינו חשוד לא על זה ולא על זה {לד}. זה הפלל {לה}, כל החשוד על הדבר, לא דנו ולא מעידו:

פרק ה

פרק ה - משנה א

כל פסולי המקדשין (הנאתו להקדש), נמכרין באטליז (ונשחטין באטליז) ונשקלין בלטרָא, חוץ מן הבכור ומן המעשר {ב}, שהננתן לבעלים. פסולי המקדשין הננתן להקדש. ושוקלין {ד} מנה כנגד מנה בבכור:

פרק ה - משנה ב

בית שמאי אומרים, לא ימנה ישראל עם הפהן על הבכור. בית הלל מתירין, ואפלו נכרי. בכור שאחזו דם, אפלו הוא מת, אין מקיזין לו דם, דברי רבי יהודה. וחקמים אומרים, יקיו, ובלבד שלא יעשה בו מום. ואם עשה בו מום, הרי זה לא ישחט עליו. רבי שמעון אומר יקיו, אף על פי

פרק ה - משנה ג

הצורים באזן הבכור, הרי זה לא ישחט עולמית, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, פשינלד לו מום אחר, ישחט עליו. מעשה בזכר של רחלים זקן ושערו מדלדל, ראהו קסדור אחד, אמר, מה טיבו של זה. אמרו לו, בכור הוא ואינו נשחט אלא אם כן היה בו מום. נטל פגיון וצרם באזנו, ובא מעשה לפני חכמים והתירוהו. ראה שהתירו, והלך וצרם באזני בכורות אחרים, ואסרו. פעם אחת היו תינוקות משחקין בשדה וקשרו זנבות טלאים זה לזה, ונפסקה זנבו של אחד מהם והרי הוא בכור, ובא מעשה לפני חכמים והתירוהו. ראו שהתירו, והלכו וקשרו זנבות בכורות אחרים, ואסרו. זה הכלל, כל שהוא לדעתו, אסור. ושלל לדעתו, מתר:

פרק ה - משנה ד

היה בכור {טו} רודפו, ובעטו ועשה בו מום, הרי זה ישחוט עליו. כל המומין הראויין לבוא בידי אדם, רועים ישראל נאמנים, ורועים כהנים אינו נאמנים. רבן שמעון בן גמליאל אומר, נאמן הוא על של חברו ואינו נאמן על של עצמו. רבי מאיר אומר, החשוד על דבר {כ}, לא דנו ולא מעידו:

פרק ה - משנה ה

נאמן הכהן לומר הראיתי בכור זה ובעל מום הוא. הכל נאמנים על מומי המעשר. בכור שננסמית עינו, שנקטעה ידו, שנשברה רגלו, הרי זה ישחט על פי שלשה בני הכנסת, רבי יוסי אומר, אפלו יש שם עשרים ושלשה, לא

ישחט אלא על פי ממחה:

פרק ה - משנה ו

השוחט את הבכור (ומכרו) ונדע שלא הראהו, מה שאכלו אכלו והוא יחזיר להם את הדמים. ומה שלא אכלו, הבשר יקבר והוא יחזיר להם את הדמים. וכן השוחט את הפרה ומכרה ונדע שהיא טרפה **[כה]**, מה שאכלו אכלו ויחזיר להם את הדמים. ומה שלא אכלו, הן יחזירו לו את הבשר והוא יחזיר להם את הדמים. מכרוהו לנכרים או הטילוהו לפלבים, ישלמו לו דמי הטרפה:

פרק ו

פרק ו - משנה א

על אלו מומין שוחטין את הבכור, נפגמה אזנו מן הסחוס, אבל לא מן העור, נסדקה **[ד]** אף על פי שלא חסרה, נקבה מלא כרשינה, או שיבשה. איזו היא יבשה, כל שתנקב ואינה מוציאה טפת דם. רבי יוסי בן משלם אומר, יבשה, שתהא נפרכת:

פרק ו - משנה ב

ריס של עין שנקב, שנפגם, שנסדק **[ו]**, הרי בעיניו דק, תבלול **[ז]**, חלזון נחש, וענב. ואיזהו תבלול, לבן הפוסק בסירא ונכנס בשחור. בשחור ונכנס

בְּלָבָן {ח}, אֵינוּ מוּם, שְׂאִין מוּמִים בְּלָבָן:

פרק ו - משנה ג

חֲנוּרָד וְהַמִּים הַקְּבוּעִים. אֵיזָהוּ חֲנוּרָד הַקְּבוּעַ, כֹּל שֶׁשָּׁהָה שְׂמוֹנִים יוֹם. רַבִּי חֲנִינָא בֶן אֲנְטִיגֶנוֹס אוֹמֵר, בּוֹדֵקִין אוֹתוֹ שְׁלֹשָׁה פְעָמִים בְּתוֹךְ שְׂמוֹנִים יוֹם. וְאֵלוּ הֵם מֵיִם הַקְּבוּעִים, אֲכַל לַח וְיִבֵּשׁ שֶׁל גִּשְׁמִים, לַח וְיִבֵּשׁ שֶׁל שְׁלָחִים. אֲכַל הַיֵּבֶשׁ וְאַחַר כֵּן אֲכַל הַלַּח, אֵינוּ מוּם, עַד שֶׁיֵּאֱכַל הַיֵּבֶשׁ אַחַר הַלַּח:

פרק ו - משנה ד

חֲטָמוֹ שְׁנִקְבֵי, שְׁנִפְגָּם, שְׁנִסְדָּק, שְׁפָתוֹ שְׁנִקְבָה, שְׁנִפְגָּמָה, שְׁנִסְדָּקָה, חֲטָיו הַחִיצוֹנוֹת שְׁנִפְגָּמוֹ אוֹ שְׁנִגְמָמוֹ, וְהַפְּנִימִיּוֹת שְׁנִעְקְרוּ [יא]. רַבִּי חֲנִינָא בֶן אֲנְטִיגֶנוֹס אוֹמֵר, אֵין בּוֹדֵקִין מִן הַמִּתְאַיְמוֹת וְלִפְנֵים, אֵף לֹא אֶת הַמִּתְאַיְמוֹת:

פרק ו - משנה ה

נִפְגָּם הַזּוֹבֵן, אוֹ עֲרִיגָה שֶׁל נִקְבָה בְּמִקְדָּשִׁים, נִפְגָּם הַזָּנֵב מִן הָעֶצֶם, אֲבָל לֹא מִן הַפֶּרֶק, אוֹ שֶׁהָיָה רֹאשׁ הַזָּנֵב מִפְּצִיל עֶצֶם, אוֹ שֶׁיֵּשׁ (בְּשֵׁר) בֵּין חֲלִיא לְחֲלִיא מְלֵא:

פרק ו - משנה ו

אֵין לוֹ בִּיּוֹצִים, (או) אֵין לוֹ אֶלָּא בִּיּוֹצָה אַחַת. רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר, אִם יֵשׁ לוֹ

שְׁנֵי כִּיסִּין, יֵשׁ לוֹ שְׁתֵּי בֵּיצִים. אֵין לוֹ אֶלָּא כִּיס אֶחָד, אֵין לוֹ אֶלָּא בֵּיצָה אֶחָת. רַבִּי עֲקִיבָא אָמַר, מוֹשִׁיבוֹ עַל עַפְזוֹ וּמִמַּעַד, אִם יֵשׁ שָׁם בֵּיצָה, סוֹפָה לְצֵאתָ. מַעֲשֶׂה שְׁמַעְדָּ וְלֹא יֵצֵאתָ, וְנִשְׁחַט וְנִמְצָאתָ דְבוֹקָה בְּכֶסֶלִים, וְהִתִּיר רַבִּי עֲקִיבָא וְאָסַר רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי:

פרק ו - משנה ז

בַּעַל חֲמֵשׁ רִגְלִים, אִו שְׂאִין לוֹ אֶלָּא שְׁלֹשׁ, וְשָׂרְגְלִיו קְלוּטוֹת [ז] כְּשֶׁל חֲמוֹר, וְהִשְׁחִיל, וְהִכְסִיל. אֵיזָהוּ שְׁחִיל, שְׁנִשְׁמָטָה יָרְכוּ [ח]. וְכִסּוּל, שְׂאֵחַת מִיָּרְכוֹתָיו גְּבוּהָ:

פרק ו - משנה ח

נִשְׁבַּר עֶצֶם יָדוֹ, וְעֶצֶם רִגְלוֹ, אִף עַל פִּי שְׂאִינוֹ נִכָּר. מוּמִין אֵלוֹ מְנָה אֵילָא בְּיָבֵנָה, וְהוֹדוּ לוֹ חֲכָמִים. וְעוֹד שְׁלֹשָׁה הוֹסִיף. אָמְרוּ לוֹ, לֹא שְׁמַעְנוּ אֶת אֵלוֹ. אֵת שְׁגִלְגַל עֵינָו עָגוּל כְּשֶׁל אָדָם, וּפִיו [כ] דוֹמָה לְשֶׁל חֲזִיר, וְשִׁנְטַל רֹב הַמִּדְבָּר שֶׁל לְשׁוֹנוֹ. וּבֵית דִּין שֶׁל אַחֲרֵיהֶן אָמְרוּ, הֲרִי אֵלוֹ מוּמִין:

פרק ו - משנה ט

מַעֲשֶׂה שְׁהַלְחֵי הַתַּחְתּוֹן עוֹדֵף עַל הָעֲלִיוֹן, וְשָׁלַח רַבּוֹן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל לְחֲכָמִים וְאָמְרוּ, הֲרִי זֶה מוּם. אֵזוֹן הַגְּדִי [כא] שְׁהִיתָה כְּפוּלָה, אָמְרוּ חֲכָמִים, בְּזָמַן שֶׁהִיא עֶצֶם [כב] אֶחָד, מוּם. וְאִם אֵינָה עֶצֶם אֶחָד, אֵינָה מוּם. רַבִּי חֲנַנְיָא בֶּן גַּמְלִיאֵל אָמַר, זָנַב הַגְּדִי שֶׁהִיא דוֹמָה לְשֶׁל חֲזִיר, וְשְׂאִין בָּהּ שְׁלֹשׁ חֲלִיּוֹת, הֲרִי זֶה מוּם:

פרק ו - משנה י

רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר, את שיבלת בעינו, וּשְׁנַפְגָּם עֵצִים **[כה]** ידו, וְעֵצִים רִגְלוֹ, וְשְׁנַפְסֵק עֲצָמוֹ שֶׁבְּפִיו. עינו אחת גדולה **[כו]** ואחת קטנה, אֶזְנוֹ אחת גדולה ואחת קטנה, בְּמִרְאָה אֲבָל לֹא בְּמִדָּה. רבי יהודה אומר, אחת מביצו גדולה כשתים בחברתה, וְלֹא הוֹדוּ **[כז]** לו חכמים:

פרק ו - משנה יא

זנב העגל שאינה מגעת לערקוב, אָמְרוּ חֲכָמִים, כָּל מִרְבִּית הָעֵגְלִים בֶּן, כָּל זָמַן שֶׁהוּן מְגַדִּילִין הֵם נִמְתָּחוֹת. לְאִיזָה עֶרְקוֹב אָמְרוּ, רַבִּי חֲנִינָא בֶּן אֲנִטִּיגְנוֹס אֹמֵר, לְעֶרְקוֹב שֶׁבְּאַמְצֵעַ הִירָד. עַל אֵלוֹ מוֹמִין שׁוֹחֲטִין אֶת הַבְּכוֹר, וּפְסוּלֵי הַמִּקְדָּשִׁין נִפְדִּין עֲלֵיהֶן:

פרק ו - משנה יב

אלו שאין שוחטין עליהן לא במקדש ולא במדינה, חוֹרֵד וְהַמִּים שְׂאִינָם קְבוּעִין, וְחֲטָיו הַפְּנִימִיּוֹת שֶׁנִּפְגְּמוּ, (אבל לא) שֶׁנֶּעְקְרוּ, וּבַעַל גֶּרֶב, וּבַעַל יִבְלַת, וּבַעַל חֲזָזִית, וְזָקָן, וְחוּלָה, וּמְזָהָם **[לג]**, וְשֶׁנֶּעְבְּדָה בּוֹ עֲבָרָה, וְשֶׁהִמִּית אֶת הָאָדָם **[לד]** (על פי עד אחד או על פי הבעלים), וְטִמְטוּם, וְאַנְדְּרוּגִינוֹס, לֹא בְּמִקְדָּשׁ וְלֹא בְּמִדְיָנָה. רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אֹמֵר, אֵין מוּם גְּדוֹל מְזָה. וְחֲכָמִים אֹמְרִים, אֵינוֹ בְּכוֹר, אֶלָּא נִגְזָז וְנִעְבָּד:

פרק ז

פרק ז - משנה א

מומין אלו, בין קבועין בין עוברין, פוסלין באדם. יותר עליהן באדם, הפילון (ב), והלפתו, המקבן, ושראשו שקוע (ג), ושקיפס. ובעלי החטוטרות, רבי יהודה מכשיר, וחכמים פוסלין:

פרק ז - משנה ב

הקרת, פסול. איזהו קרת, כל שאין לו שטה של שער מקפת מאזן לאזן. ואם יש לו, הרי זה כשר. אין לו גבינים, אין לו אלא גבין אחד, הוא גבן האמור בתורה. רבי דוסא אומר, כל שגביניו שוכבין. רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר, כל שיש לו שני גבים ושתי שדראות:

פרק ז - משנה ג

החרום, פסול. איזהו חרום, הפוחל שתי עיניו באחת (ח). שתי עיניו למעלה, ושתי עיניו למטה (ט), עינו אחת למעלה, ועינו אחת למטה, רואה את החדר ואת העליה באחת, סכי שמש, זוגדוס, והצירן. ושנשרו ריסי עיניו, פסול, מפני מראית העין (י):

פרק ז - משנה ד

עיניו (יא) גדולות כשל עגל, או קטנות כשל אנו, גופו גדול מאבריו או קטן מאבריו, חטמו גדול מאבריו או קטן מאבריו, הצמם, והצמע. איזה הוא צמע, שאזניו קטנות (יד). והצמם, שאזניו דומות לספוג:

פרק ז - משנה ה

שפתו העליונה עודפת על התחתונה, והתחתונה עודפת על העליונה [ט], הרי זה מום. וּשְׁנִטְלוּ שְׁנָיו, פְּסוּל, מִפְּנֵי מְרָאִית הָעַיִן. דָּדָיו שׁוֹכְבִים כְּשֶׁל אִשָּׁה, כָּרְסוֹ צָבָה, טְבוּרוֹ יוֹצֵא [י], נִכְפָּה אֶפְלוֹ אַחַת לְיָמִים, רוּחַ קְצָרִית בָּאָה עָלָיו, הִמְאָשְׁכּוֹ, וּבַעַל גָּבֵר. אֵין לוֹ בִּיצִים, אוֹ אֵין לוֹ אֶלָּא בִּיצָה אַחַת [יח], זֶהוּ מְרוֹחַ אֲשֶׁךְ הָאִמּוֹר בְּתוֹרָה. רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר, כֹּל שֶׁנִּמְרְחוּ אֲשֶׁכּוֹ [יט]. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, כֹּל שְׁרוּחַ בְּאֲשֶׁכּוֹ [כא]. רַבִּי חֲנִינָא בֶן אֲנְטִיגֵנוֹס אוֹמֵר, כֹּל שֶׁמְרָאִיו חֲשׂוּכִין [כב]:

פרק ז - משנה ו

הַמְּקִישׁ בְּקָרְסָלָיו, וּבְאַרְכּוּבוֹתָיו, וּבַעַל פִּיקָה, וְהַעֲקֵל. אֵיזָהוּ עֵקֶל, כֹּל שֶׁמְקִיף פְּרָסוֹתָיו וְאֵין אַרְכּוּבוֹתָיו נוֹשְׁקוֹת זֶה לְזֶה. פִּיקָה יוֹצֵאָה מְגוּדָלוֹ, עֲקָבוֹ יוֹצֵא לְאַחוֹרָיו, פְּרָסָתוֹ רְחֵבָה כְּשֶׁל אֵיזָהוּ. אֲצַבְעוֹתָיו [כה] מְרַכְּבוֹת זֶה עַל זֶה, אוֹ קְלוּטוֹת (לְמַעַלָּה) עַד הַפֶּרֶק [כו], כָּשֶׁר. לְמַטָּה מִן הַפֶּרֶק וְחֲתָכָה, כָּשֶׁר. הֵיטָהּ בּוֹ יִתְרַת וְחֲתָכָה, אִם יֵשׁ בָּהּ עֶצֶם, פְּסוּל. וְאִם לֹא, כָּשֶׁר. יִתֵּר בְּיָדָיו וּבְרַגְלָיו שֵׁשׁ וְשֵׁשׁ עֶשְׂרִים וְאַרְבַּע [כח], רַבִּי יְהוּדָה מְכַשֵּׁיר, וְחֲכָמִים פּוֹסְלִים. הַשּׁוּלֵט בְּשֵׁתֵי יָדָיו, רַבִּי פּוֹסֵל, וְחֲכָמִים מְכַשֵּׁרִים. הַכּוּשִׁי [כט], וְהַגִּיחֹר, וְהַלְבָקוֹ, וְהַקֶּפֶחַ, וְהַנֶּנֶס, וְהַחֲרֵשׁ, וְהַשּׁוּטָה, וְהַשְּׁכּוֹר, וּבַעֲלֵי נִגְעִים טְהוֹרִין, פְּסוּלִין בְּאָדָם, וּכְשָׁרִין בְּבַהֲמָה [לא]. רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, שׁוּטָה בְּבַהֲמָה אֵינָה מִן הַמְּבַחֵר, רַבִּי אֶלְיעֶזֶר אוֹמֵר, אִף בַּעֲלֵי דְלָדוּלִין, פְּסוּלִין בְּאָדָם, וּכְשָׁרִין בְּבַהֲמָה:

פרק ז - משנה ז

אלו כְּשָׁרִין בְּאָדָם, וּפְסוּלִין בְּבַהֲמָה, אוֹתוֹ וְאֵת בְּנוֹ [לב], וּטְרָפָה, וְיוֹצֵא דָפֶן, (וְשִׁנְעֵבְדָה בְּהוּ עֲבָרָה [לג], וְשִׁהֲמִית אֵת הָאָדָם). הַנוֹשֵׂא נְשִׁים בְּעֵבְרָה, פְּסוּל, עַד שִׁנְדִיר הַנָּיָה. הַמְּטַמֵּא לְמֵתִים, פְּסוּל, עַד שֶׁיִּקְבֵּל עָלָיו שְׁלֵא יְהֵא מְטַמֵּא לְמֵתִים:

פרק ח - משנה א

יש בכור לנחלה ואינו בכור לפהו, בכור לפהו ואינו בכור לנחלה, בכור לנחלה ולפהו, יש שאינו בכור לא לנחלה ולא לפהו [א]. איזהו בכור לנחלה ואינו בכור לפהו, הבא אחר הנפלים שיצא ראשו חי, וכן תשעה שיצא ראשו מת, והמפלת כמין בהמה חיה ועוף, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, עד שיהא בו מצורת האדם. המפלת סנדל, או שלגא, ושפיר מרקם, והיוצא מחתך, הבא אחריהו, בכור לנחלה ואינו בכור לפהו [ד]. מי שלא היו לו בנים ונשא אשה שכבר ילדה, עודה שפחה ונשתחררה, עודה נכרית ונתגירה, משבאת לישראל ילדה, בכור לנחלה ואינו בכור לפהו [ה]. רבי יוסי הגלילי אומר, בכור לנחלה ולפהו, שנאמר (שמות יג), פטר כל רחם בבני ישראל, עד שיפטרו רחם מישראל. מי שהיו לו בנים ונשא אשה שלא ילדה, נתגירה מעברת, נשתחררה מעברת, ילדה היא וכהנת, היא ולויה, היא ואשה שכבר ילדה, וכן מי שלא שהתה אחר בעלה שלשה חדשים ונשאת וילדה, ואין ידוע אם בן תשעה לראשון, או בן שבעה לאחרון, בכור לפהו ואינו בכור לנחלה. איזהו בכור לנחלה ולפהו, המפלת שפיר מלא דם, מלא מים, מלא גנינים, המפלת כמין דגים וחגבים שקצים ורמשים, המפלת יום ארבעים, הבא אחריהו, בכור לנחלה ולפהו:

פרק ח - משנה ב

יוצא דפן והבא אחריו, שניהם אינן בכור לא לנחלה ולא לפהו. רבי שמעון אומר, הראשון לנחלה, והשני לחמש סלעים:

פרק ח - משנה ג

מִי שֶׁלֹא בִּכְרָה אֶשְׁתּוֹ וַיִּלְדָה שְׁנֵי זָכָרִים, נוֹתֵן חֲמִשׁ סְלָעִים לַכֹּהֵן. מֵת אֶחָד מֵהֶן בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים יוֹם, הָאֵב פְּטוּר. מֵת הָאֵב וְהַבָּנִים קִיָּמִים, רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, אִם נָתַנּוּ עַד שֶׁלֹא חָלְקוּ, נָתַנּוּ [י]. וְאִם לֹא, פְּטוּרִין. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר נִתְחַיְבוּ נִכְסִים. זָכָר וּנְקֵבָה, אִין קָאן לַכֹּהֵן כָּלוּם:

פרק ח - משנה ד

שְׁתֵּי נָשִׁים שֶׁלֹא בִּכְרוּ וַיִּלְדוּ שְׁנֵי זָכָרִים, נוֹתֵן עֶשֶׂר סְלָעִים לַכֹּהֵן. מֵת אֶחָד מֵהֶן בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים יוֹם [יד], אִם לַכֹּהֵן אֶחָד נָתַן, יַחְזִיר לוֹ חֲמִשׁ סְלָעִים. אִם לְשְׁנֵי כֹהֲנִים נָתַן, אִינוּ יָכוֹל לְהוֹצִיא מִיָּדָם. זָכָר וּנְקֵבָה אוֹ שְׁנֵי זָכָרִים וּנְקֵבָה, נוֹתֵן חֲמִשׁ סְלָעִים לַכֹּהֵן. שְׁתֵּי נְקִבוֹת וְזָכָר אוֹ שְׁנֵי זָכָרִים וּשְׁתֵּי נְקִבוֹת, אִין קָאן לַכֹּהֵן כָּלוּם. אַחַת בִּכְרָה וְאַחַת שֶׁלֹא בִּכְרָה וַיִּלְדוּ שְׁנֵי זָכָרִים. נוֹתֵן חֲמִשׁ סְלָעִים לַכֹּהֵן. מֵת אֶחָד מֵהֶן בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים יוֹם, הָאֵב פְּטוּר. מֵת הָאֵב וְהַבָּנִים קִיָּמִין, רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר [טז], אִם נָתַנּוּ עַד שֶׁלֹא חָלְקוּ, נָתַנּוּ. וְאִם לֹא, פְּטוּרִין. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, נִתְחַיְבוּ נִכְסִים. זָכָר וּנְקֵבָה, אִין קָאן לַכֹּהֵן כָּלוּם:

פרק ח - משנה ה

שְׁתֵּי נָשִׁים שֶׁל שְׁנֵי אֲנָשִׁים שֶׁלֹא בִּכְרוּ וַיִּלְדוּ שְׁנֵי זָכָרִים, זֶה נוֹתֵן חֲמִשׁ סְלָעִים לַכֹּהֵן, וְזֶה נוֹתֵן חֲמִשׁ סְלָעִים לַכֹּהֵן. מֵת אֶחָד מֵהֶן בְּתוֹךְ שְׁלֹשִׁים יוֹם, אִם לַכֹּהֵן אֶחָד נָתַנּוּ, יַחְזִיר לָהֶן חֲמִשׁ סְלָעִים. אִם לְשְׁנֵי כֹהֲנִים נָתַנּוּ, אִינָן יָכוּלִין לְהוֹצִיא מִיָּדָם. זָכָר וּנְקֵבָה, הָאֵבוֹת פְּטוּרִין, וְהֵבֵן חַיֵּב לַפְּדוֹת אֶת עַצְמוֹ. שְׁתֵּי נְקִבוֹת וְזָכָר אוֹ שְׁנֵי זָכָרִים וּשְׁתֵּי נְקִבוֹת, אִין קָאן לַכֹּהֵן כָּלוּם:

פרק ח - משנה ו

אחת בכרה ואחת שלא בכרה של שני אנשים, וילדו שני זכרים, זה שלא בכרה אשתו, נותן חמש סלעים לכהן. זכר ונקבה, אין כאן לכהן כלום. מת הבן בתוך שלשים יום, אף על פי שנתן לכהן, יחזיר (לו חמש סלעים). לאחר שלשים יום, אף על פי שלא נתן, יתן. מת ביום שלשים, כיום שלפניו. רבי עקיבא אומר, אם נתן, לא יטול. ואם לא נתן, לא יתן. מת האב בתוך שלשים יום, בחזקת שלא נפדה, עד שיביא ראיה שנפדה. לאחר שלשים יום, בחזקת שנפדה, עד (שיביא ראיה) **יח** שלא נפדה. הוא לפדות ובנו לפדות, הוא קודם את בנו. רבי יהודה אומר, בנו קודמו, שמצותו על אביו, ומצות בנו עליו:

פרק ח - משנה ז

חמש סלעים של בן **כב**, במנה צורי. שלשים של עבד, וחמשים של אוגס ושל מפתה, ומאה של מוציא שם רע, כלם בשקל הקדש **כה**, במנה צורי. וכלן נפדיו בכסף, ובשנה כסף, חוץ מן השקלים:

פרק ח - משנה ח

אין פודין לא בעבדים, ולא בשטרות, ולא בקרקעות, ולא בהקדשות **כו**. כתב לכהן שהוא חייב לו חמש סלעים, חייב לתן לו ובנו אינו פדוי, לפיכך אם רצה לכהן לתן לו מתנה, רשאי. המפריש פדיון בנו ואבד, חייב באחריותו, שנאמר (במדבר יח), יהיה לך ופדה תפדה:

פרק ח - משנה ט

הבכור נוטל פי שנים בנכסי האב, ואינו נוטל פי שנים בנכסי האם. ואינו נוטל פי שנים בשבת, ולא בראוי כבמחזק **כט**. ולא האשה בכתבתה, ולא

הַבְּנוֹת בַּמְזוֹנוֹתֵיהֶן, וְלֹא הִזְבֵּם. וְכֵן אֵין נוֹטְלִין בַּשָּׁבַח, וְלֹא בְּרֵאוּי
בַּבְּמִחְזָק:

פרק ח - משנה י

אלו שאינן חוזרין ביובל, הבכורה, והיורש את אשתו, והמניבם את אשת
אחיו, והמתנה, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, מתנה כמכר. רבי
אליעזר אומר, כלן חוזרין ביובל. רבי יוחנן בן ברוקא אומר, היורש את
אשתו, יחזיר לבני משפחה וינקה להם מן הדמים:

פרק ט

פרק ט - משנה א

מעשר בהמה נוהג בארץ ובחוצה לארץ, בפני הבית ושלא בפני הבית,
בחלין אבל לא במקדשין. ונוהג בבקר ובצאן, ואינן מתעשרים מזה על
זה. בכבשים ובעזים, ומתעשרין מזה על זה. בחדש, ובישון, ואינן
מתעשרין מזה על זה. שהיה בדין, מה אם החדש והישון שאינן כלאים זה
בזה, אין מתעשרין מזה על זה. הכבשים והעזים שהם כלאים זה בזה,
אינו דין שלא יתעשרו מזה על זה, תלמוד לומר (ויקרא כז), וצאן, משמע כל
צאן, אחד:

פרק ט - משנה ב

מַעֲשֵׂר בְּהֵמָה מִצִּטְרוֹ כְּמֵלֵא רֶגֶל בְּהֵמָה רוּעָה. וְכַמָּה הִיא רֶגֶל בְּהֵמָה רוּעָה,
שְׁשֵׁה עָשָׂר מִיל. הִיָּה בֵּין אֵלוֹ לְאֵלוֹ שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם מִיל, אֵינֶן מִצִּטְרוֹפִין. הִיָּה
לוֹ בְּאִמְצָע, מִבֵּיא וּמַעֲשֶׂרוֹ בְּאִמְצָע. רַבִּי מֵאִיר אָמַר, הִיָּרְדוּ מִפְּסִיק **[ד]**
לְמַעֲשֵׂר בְּהֵמָה:

פרק ט - משנה ג

הַלְקוּחַ אוֹ שְׁנֵתָן לוֹ מִתְּנָה, פְּטוּר מִמַּעֲשֵׂר בְּהֵמָה. הָאֲחִים הַשְּׂתַפְּיִין שְׁחִיבִין
בְּקִלְבוֹן, פְּטוּרִין מִמַּעֲשֵׂר בְּהֵמָה. וְשְׁחִיבִין בְּמַעֲשֵׂר בְּהֵמָה, פְּטוּרִין מִן
הַקִּלְבוֹן. קִנּוּ מִתְּפוּסֵת הַבַּיִת, חִיבִין. וְאִם לָאוּ, פְּטוּרִין. חִלְקוּ וְחִזְרוּ
וְנִשְׁתַּתְּפוּ, חִיבִין בְּקִלְבוֹן וּפְטוּרִין מִמַּעֲשֵׂר בְּהֵמָה:

פרק ט - משנה ד

הַכֹּל נִכְנָס לְדִיר לְהַתְעֵשֶׂר, חוּץ מִן הַכְּלָאִים, וְהַטְּרָפָה, וְיוֹצֵא דָפֶן, וּמַחֲסֵר
זָמֶן, וְיִתּוֹם **[ו]**. אֵיזְהוּ יִתּוֹם, כֹּל שְׁמִתָּה אָמוֹ אוֹ שְׁנִשְׁחָטָה. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ
אָמַר, אֲפֹלוֹ נִשְׁחָטָה אָמוֹ וְהִשְׁלַח קָיָם, אֵין זֶה יִתּוֹם:

פרק ט - משנה ה

שְׁלֹשׁ גִּרְנוֹת לְמַעֲשֵׂר בְּהֵמָה, בְּפָרוֹס הַפֶּסַח, בְּפָרוֹס הָעֶצְרֶת, בְּפָרוֹס הַחֵג,
דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. בֶּן עֲזַאִי אָמַר, בְּעֵשְׂרִים וְתִשְׁעָה בְּאֶדָר, בְּאֶחָד בְּסִינּוֹ,
בְּעֵשְׂרִים וְתִשְׁעָה בְּאָב. רַבִּי אֶלְיעֶזֶר וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אָמְרִים, בְּאֶחָד בְּנִיֶּסֶן,
בְּאֶחָד בְּסִינּוֹ, בְּעֵשְׂרִים וְתִשְׁעָה בְּאֵלוֹל. וְלָמָּה אָמְרוּ בְּעֵשְׂרִים וְתִשְׁעָה בְּאֵלוֹל
וְלֹא אָמְרוּ בְּאֶחָד בְּתִשְׂרֵי, מִפְּנֵי שֶׁהוּא יוֹם טוֹב, וְאֵי אֲפֹשֶׁר לַעֲשׂוֹר בְּיוֹם טוֹב,
לְפִיכָךְ הִקְדִּימוּהוּ בְּעֵשְׂרִים וְתִשְׁעָה בְּאֵלוֹל. רַבִּי מֵאִיר אָמַר, בְּאֶחָד בְּאֵלוֹל
[ג] רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְמַעֲשֵׂר בְּהֵמָה. בֶּן עֲזַאִי אָמַר, הָאֵלוֹלִיִּין מִתְעַשְּׂרִין בְּפָנֵי
עֶצְמוֹ:

פרק ט - משנה ו

כָּל הַנוֹלָדִים מֵאֶחָד בְּתִשְׁרֵי עַד עֶשְׂרִים וְתִשְׁעָה בְּאֵלוּל, הָרִי אֵלוּ מִצְטָרְפִין.
חֲמִשָּׁה לְפָנֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה וְחֲמִשָּׁה לְאַחַר רֹאשׁ הַשָּׁנָה, אֵינָן מִצְטָרְפִין. חֲמִשָּׁה
לְפָנֵי הַגֵּרֶן וְחֲמִשָּׁה לְאַחַר הַגֵּרֶן, הָרִי אֵלוּ מִצְטָרְפִין. אִם כֹּן לָמָּה נֶאֱמַר שְׁלֹשׁ
גְרָנוֹת לְמַעֲשֵׂר בְּהֵמָה, שְׁעָד שֶׁלֹּא הִגִּיעַ הַגֵּרֶן, מִתֵּר לְמִכּוֹר וְלִשְׁחוּט. הִגִּיעַ
הַגֵּרֶן, לֹא יִשְׁחוּט. וְאִם שָׁחַט, פְּטוּר:

פרק ט - משנה ז

כִּיצַד מְעַשְׂרֵן, כּוֹנְסֵן לְדִיר וְעוֹשֶׂה לָהֶן פְּתַח קָטָן כְּדִי שֶׁלֹּא יִהְיוּ שְׁנַיִם יְכוּלִין
לְצַאת כְּאַחַת, וּמוֹנֶה בְּשַׁבָּט, אֶחָד, שְׁנַיִם, שְׁלֹשָׁה, אַרְבָּעָה, חֲמִשָּׁה, שֵׁשָׁה,
שִׁבְעָה, שְׁמוֹנֶה, תִּשְׁעָה, וְהַיּוֹצֵא עֲשִׂירֵי סוּקְרוֹ בְּסִקְרָא וְאוֹמֵר הָרִי זֶה
מְעַשֵּׂר. לֹא סִקְרוֹ בְּסִקְרָא וְלֹא **[ז]** מִנְּאֵם בְּשַׁבָּט, אוֹ שֶׁמִּנְּאֵם רְבוּצִים, אוֹ
עוֹמְדִים, הָרִי אֵלוּ מְעַשְׂרִים, הִיָּה לוֹ מֵאָה וְנִטְלָה עֲשָׂרָה, עֲשָׂרָה וְנִטְלָה אֶחָד,
אֵין זֶה מְעַשֵּׂר. רַבִּי יוֹסִי בְּרַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, הָרִי זֶה מְעַשֵּׂר, קִפְצָ (אֶחָד) מִן
הַמְּנוּיָיִן לְתוֹכוֹ, הָרִי אֵלוּ פְטוּרִין. מִן הַמְּעַשְׂרִים לְתוֹכוֹ, כֵּלָן יִרְעוּ עַד
שִׁיסְתָּאבוּ, וְיִאָּכְלוּ בְּמוֹמָן לְבַעֲלִים:

פרק ט - משנה ח

יֵצְאוּ שְׁנַיִם כְּאַחַד, מוֹנֶה אוֹתָן שְׁנַיִם שְׁנַיִם. מִנְּאֵן אֶחָד, תִּשְׁיַעֲוּ וְעֲשִׂירֵי
מִקְלָקְלִין. יֵצְאוּ תִשְׁיַעֲוּ וְעֲשִׂירֵי כְּאַחַת, תִּשְׁיַעֲוּ וְעֲשִׂירֵי מִקְלָקְלִין **[ח]**. קָרָא
לְתִשְׁיַעֲוּ עֲשִׂירֵי וְלְעֲשִׂירֵי תִשְׁיַעֲוּ וְלֹאֶחָד עֲשֵׂר עֲשִׂירֵי, שְׁלֹשֶׁתָן מִקְדָּשִׁין.
הַתִּשְׁיַעֲוּ נֶאֱכָל בְּמוֹמוֹ, וְהָעֲשִׂירֵי מְעַשֵּׂר, וְאַחַד עֲשֵׂר קָרַב שְׁלָמִים **[חא]**
וְעוֹשֶׂה תְּמוּרָה, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְכִי יֵשׁ תְּמוּרָה עוֹשֶׂה
תְּמוּרָה. אָמְרוּ מִשּׁוּם רַבִּי מֵאִיר, אֵלוּ הִיָּה תְּמוּרָה, לֹא הִיָּה קָרַב. קָרָא
לְתִשְׁיַעֲוּ עֲשִׂירֵי וְלְעֲשִׂירֵי עֲשִׂירֵי וְלֹאֶחָד עֲשֵׂר עֲשִׂירֵי, אֵין אֶחָד עֲשֵׂר **[חג]**
מִקְדָּשׁ. זֶה הַכֶּלֶל **[חד]**, כָּל שֶׁלֹּא נֶעְקַר שֵׁם עֲשִׂירֵי מִמֶּנּוּ, אֵין אֶחָד עֲשֵׂר

מקדש: